

Sveistrup-Østergaard, til Folketingsmand for Hjørring Amts 2den Valgkreds til Godkendelse af det høje Ting.

Udvalgets Indstilling

vedtoges enstemmigt med 71 Stemmer.

Formanden: Da den valgte Kandidat nu har underskrevet Edsformularen, er han fra nu af gyldigt Medlem af dette Ting.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af eneste Behandling af Forslag til Beslutning af Folketinget.

Forhandlingen genoptoges.

Borgbjerg: I det politiske Kaos — det er Flertalsordførers Ord —, hvori Alberti-Katastrofen har ført os ind, skøner jeg, at Faren i Øjeblikket truer fra Højre; men det vil efter mit Skøn ganske sikkert bero paa Venstre, om denne Fare skal blive alvorlig. Man skulde i og for sig ikke tro, at Højre var tilbøjeligt til at gribe stærkt ind, til at pege hoverende paa Venstre, paa Parlamentarismen, paa Bønderne og sige: nu er det Turen til Højre, til de Samfundsklasser, der have afregeret, til atter at komme til. Man skulde i og for sig ikke tro, at Højre havde nogen særlig Grund til at tale saaledes, thi Alberti var jo i første Linie Højres Mand. Det var Højre, der hjalp Alberti til at begynde med det politiske Snigmord, som han begyndte med, da han fældede Hørup i Køge i 1892. Det var Højres Presse, det var de konservative Klubber, der anbefalede og støttede Albertis Blad „Dannebrog“, det Blad, der rendyrkede Snobberiet her i Landet, som endnu aldrig nogen Presse har gjort det, og som desværre Venstre efterhaanden fandt sig tilfreds med og godkendte som sit københavnske Hovedorgan. Højre har indtil det sidste holdt Alberti oppe og støttet ham. Jeg erindrer om sidste Vinters Begivenheder; der var en enkelt Højremand, maaske et Par Stykker, som — det er jo ingen Hemmelighed — næsten maatte voldtage deres Parti for dels her og der i det andet Ting at være med i Rækken over Albertis Administration, og dels at være jo ikke Udtryk for Højre som Højre, men for Flertallet i Højre. Tværtimod erindrer alle, hvorledes Højres

Presse sidste Vinter med „Nationaltidende“ i Spidsen støttede Alberti Dag efter Dag. Vi erindre, hvorledes ved Afstemningen her den 23. Maj, da det socialdemokratiske Forslag om en Kommission var for, kun 2 af Højres Folketingsmænd støttede os — det var det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen), hvis jeg ikke tager fejl, og det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) —, medens de andre, Flertallet af Højre, stemte imod eller undlod at stemme. Altsaa, paa et saa sent Tidspunkt som den 23. Maj i Fjor var det kun nogle ganske enkelte Medlemmer indenfor Højre, der fulgte os i Kravet om en alvorlig Undersøgelse. Det kan ikke nægtes, at man taber lidt af sin Respekt for adskillige Medmennesker, naar man nu ser Folk fra den Side, der i Fjor ikke kunde være ministerielle nok, der i Fjor ikke kunde kline sig tæt nok op ad den ærede Konseilspræsident og navnlig ad Alberti, naar man ser Medlemmer af dette Parti, hvoraf mange vare ivrige til at hjælpe til med at faa Prygleloven gennemført, hvis ledende Mænd oppe i det andet Ting hjalp med til i Fjor at faa Retsreformen gennemført, hvorom Alberti gik ud i Klosterkoven og sagde, at det var et enestaaende Tillidsvotum, hvad det ogsaa var —, man taber, siger jeg, lidt af Tilliden til sine Medmennesker, naar man ser dem i dette Øjeblik agere overordentlig antiministerielle, i dette Øjeblik, da de nuværende Magthavere, i hvert Fald deres ledende Mænd, ere færdige. Men jeg venter ganske vist, saa snart de nye Magthavere komme, at se de samme Folk vimse lige saa underdanige omkring de nye Magthavere, som de gjorde om de gamle, da disse stod ved Magten.

Alberti var Højres Mand, han var det ogsaa her i København. Konseilspræsidenten kaldte i Gaar Alberti Københavner og det med Rette, men han var vel at mærke — det er for øvrigt ofte sagt fra vor Side tidligere, da Konseilspræsidenten ikke lyttede derefter — en Københavner med K, en Kapitalist-Københavner, som det arbejdende, frisindede og folkelige København aldrig vilde vide af, men som støttedes af Overklasserne her i København, af Højre i dets Presse, ogsaa paa det ivrigste af Konseilspræsidentens egne, ganske vist meget faatallige Meningsfæller her i København, af Venstrereformpartiets Vælgerforening her i København. Jeg minder om de kommunale Valgkampe i 1903, 04 og 05, da Alberti søgte gennem